

ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

(Примеч. на 3-й стр.).

Бізнес-клас

Вядучая
рубрыкі
Вера ПАЛЯКОВА
Тэл. 68-28-52

У падтрымку прыватніка...

У Беларускім фондзе
фінансавы падтрымкі прад-
прымальнікаў адыблалася сус-
тава з дэлегацыяй Сусветна-
га банка, якую ўзначальвае
пан Дэвід Філіпс. У час сус-
тавы былі абмеркаваны пы-
танні падтрымкі прыватна-
га прадпрыемства ў рамках
інвестыцыйнага фонду для
прадпрымальнікаў Беларусі.
Сусветны банк гатовы ўнесці ў
статутны капітал такія фон-
ды да 10-12 мільянаў дала-
раў ЗША, увайшоўшы ў лік
заснавальнікаў. Ён таксама
гатовы падтрымліваць прыват-
нага прадпрыемства ў рамках
прадпрыемстваў крэдыт-
ных рэсурсаў.

Як паведаміла прэс-сакра-
тар Беларусі, фонд фінансавы
падтрымкі прыватнікаў Алена
Бабаруска, прыняўшы гэта-
га рашэння садзейнічае
студэнцкай маладзёжнай
группе ў Беларусі, калі раз-
ам з прыватнымі і сельскімі
гаспадарствамі, энергетыкай,
транспартам і жыллёвым бу-
дівніцтвам разглядаюцца ўдзелы
прадпрыемстваў у прыватным
сектары эканомікі рэспублікі.
Трэба адзначыць, што гэта не
камерцыйная арганізацыя,
таму яе пазыкі вельмі выга-
дныя: даюцца на 15 гадоў з ад-
тарымінальным першага плаця-
жу на 5 гадоў. Працэнт пера-
кладзецца кожнай паўгодзе,
але ён невысокі. У сакавіку
працягнулі гэтае пачынанне
нашай гаспадарцы, каб мець
бизнесу рэспублікі. А для та-
го, каб гэты фінансавы
ўклад сталі рэальнасцю, акрамя
абгрунтавання прыватна-
га прадпрыемства, патрэбна яшчэ і
дакладна вырашанае лініі
ўрада, накіраваная на ажыц-
важэнне рэальных рэформ.

Яшчэ адзін інвестыцыйны фонд

Ледзь зарэгістраваны ў
Дзяржаўнай інспекцыі па каш-
тоўнасці папераў спецыя-
лізаваны інвестыцыйны
фонд "Нерухомае і
фінансавы" аб'явіў аб па-
вешчэнні свайго статутага
фонду да 500 мільянаў руб-
лёў. А з 1 жніўня ён пачне
абмеркаванне сваіх акцый на
лічбы прыватнага прад-
прыемства "Мабільнасць".

На думку спецыялістаў,
паўнамоцны такіх новых эканамічных
інстытутаў дапаможа
завесці ў нашай гаспадарцы
рэформы і рэальнасцю
нашай гаспадарцы, каб мець
бизнесу рэспублікі. А для та-
го, каб гэты фінансавы
ўклад сталі рэальнасцю, акрамя
абгрунтавання прыватна-
га прадпрыемства, патрэбна яшчэ і
дакладна вырашанае лініі
ўрада, накіраваная на ажыц-
важэнне рэальных рэформ.

БЕЛІНФАРМ.

Семінар працадаўцаў

Бюро дзяржаўнай праца-
даўчай Міжнароднай арганізацыі
працы і Міжнароднай арганізацыі
працадаўцаў правялі ў
Італьянскім горадзе Тарына
навуковы семінар па пад-
трымцы працадаўцаў і праца-
даўцаў у краінах у развіццю.
Центральнай і ўсходняй
Еўропы. На яго былі запро-
шаны пррадставіцелі Саюза
прадпрыемстваў Рэспублікі
Беларусь.

На працягу амаль тыдня
спецыялісты Саюза прад-
прыемстваў мелі ўнікальную
магчымасць для прадстаўні-
цаў на самым высокім узроўні арганіза-
цыйнай працы ў краінах у развіццю.
Навукавы праграма,
якая была арганізавана сумесна
з Міжнароднай арганізацыяй
працадаўцаў і праца-
даўцаў, уключае ў сабе частка
праекта тэхнічнай кааперацыі,
створанага для
умацавання прад-
прыемстваў і развіцця прыватна-
га сектара ў краінах з пера-
ходнай эканоміяй. Гэты пра-
ект, у рамках якога прад-
стаўніцкі прадпрыемстваў
структур краін СНД і ўсход-
няй Еўропы змогуць паставіць
на павышэнне якасці, поўна-
цэннае фінансаванне
ўрадаў і прадпрыемстваў.

Матэрыял чаканым вынікам
навуковай працы сталі рэкамендацыі
і прапановы па распрацоўцы
праграм, якія ў будучым ма-
гчыма будуць выкарыстоўвацца
для ўзмацнення ролі функ-
цыі прыватнага сектара ў
структуры рэспублікі.

Святлана КУЛІКОВА.

ВНУ, якая вучыць... камерцыі

Трэці год, як існуе Камерцыйны інстытут прад-
прымальнікаў дзейнасці. З рэктарам інстытута, заслужа-
ным дзеячам навукі і тэхнікі рэспублікі, прафесарам,
доктарам тэхнічных навук Сяргеем Сяргеевічам АТАЕ-
ВЫМ гутарыць наш карэспандэнт Наталля ПЛЫТКЕВІЧ.

— Сёння амаль на кожным кроку, як і грым, пасля дажджу, з'явіліся ці то камерцыйныя крамы, ці то кіоскі. Шпарка ідзе гандаль "таністым" замежным шматлікім на "внутры" цэнах. Дык хіба патрэбна яшчэ некага ў сучасных умовах вучыць камерцыі?

— На жаль, наколькі я ведаю, мы вельмі прайграем у цывілізацыйным свеце ў плане гандлю (і не толькі). Нам "співаецца" няясны тавар, да таго ж, на даволі нявыгадных умовах. Рыначныя адносіны, якія з'яўляюцца ў нашай жыццёвай, выклікалі і бурнае развіццё прад-
прымальніцкай дзейнасці. Але частка інавацыйнага тавара ў пасрэдным чале, носіць нецывілізаваны характар. Таму наша задача першасна ў тым, каб, у адпаведнасці з новай эканамічнай кан'юктурай, рынтаваць спецыялістаў дастаткова высокага класа, адукаваных, якія добра валодаюць замежным мовай і маглі б вырашыць розныя пытанні эканомікі ў нас у краіне, а пры неабходнасці і ў сусветнай эканамічнай партнёрамі.

— Улічваючы ўсе гэта, якія спецыялісты можна набываць у вышэйшым інстытуце?

— Мы рыхтуем менеджэраў-камерцантаў у галіне будоўлі, гандлю, міжнароднага турызму. Сёння адкрылі новы спецыялі-
нацы: менеджэр-камерсант у галіне міжнароднага гандлю, а таксама рэфармат-перакладчык. Функцыі апошняга мы часта спрачаем, а гэта павінен быць вельмі кваліфікаваны спецыяліст, які б цудоўна валодаў замежным мовай і пры гэтым быў арыентаваны на дзелавыя адносіны пачатку і на партнёрамі...

— А якія патрабаванні вы прад'яўляеце да абітурыентаў? І ці не атрымліваецеце ў вас так: «Хто плаціць, той і заказвае музыку»?

— Мы прымаем абітурыентаў з сярэдняй адукацыяй. Прыём вядзецца на аснове конкурснага адбору, пасля сур'ёзнай і ўважанай гутаркі. Але гэта не азначае, што тут мае месца нейкая прафесіяналізм. Гутарку праводзіць вядучы выкладчык і вышэйшых навуковых устаноў — па матэматыцы, беларускай мове і літаратуры, замежнай мове, па гісторыі Беларусі і спецыяльнай менеджэраў-камерцантаў у галіне міжнароднага турызму і па фізіцы (у галіне будаўніцтва).

І вось што трэба адзначыць, гутарка мае мэтавы характар, не толькі ўзровень ведаў (улічваючы і сярэдні бал атэста-
та), але і схільнасць і сур'ёзнасць у выбары прафесіі. Хвалю заўважыць, што ў адпаведнасць ад ішых камерцыйных навукаўных устаноў, у нас з першых дзён вельмі высокі патрабаванні да студэнтаў, гэта што датычыць другой часткі пытання.

— І ў гэтым вы выражаецеся? Перш за ўсё, у больш жорст-
кай дысцыпліне, у абавязковым наведванні лекцый па тых прад-
метах, якія таго патрабуюць (ма-
тэматыка, замежная мова). Мы прад'яўляем больш жорсткія патрабаванні і да выкладчыкаў. Дарчы, прыцягваючы ў нас вельмі кваліфікаваных педагогаў з міжскіх вышэйшых навуковых устаноў, дастаткова высокага ўзроўню.

— Але я зноў вярнуся да матэ-
рыяльнага аспекту... Навучэнне ў нас у міжвушнім годзе каштавала адзін мільён сто тысяч рублёў. Хто перамажа нашы студэнты — дзеці заможных бацькоў?

— Не толькі. Многія ўжо цяр-
пець працу ў камерцыйных структурах. Мы дазваляем ім займацца па індывідуальных пла-
нах, бо ў іх, як і правіла, вучоба ідзе паспяхова. Чалавек шчыра ведае, навошта ён прышоў. Мы падтрымліваем менавіта тых, хто працуе ў камерцыйных струк-
турах, а не гандлю ў кіёсках.

Дзюж дзюж-срот мы ўвогуле вызвалі ад аплаты, бо вучацца яны добра.

— Калі нават сам працэс наву-
чання ў нашым інстытуце носіць камерцыйны характар, пэўна, і да «жэстнасці» прымаюцца эканамічныя сакцыі?

— Аплата паўночных здач не зробіць пагоды ў нашым бюджэ-
це, але яна дысцыплінуе. І сту-
дэнты імкнуцца на плаціцы, а
здачы сваечасова.

— А яны вы будзеце адносіны з
БАУ, Беларускім дзяржаўным
эканамічным ўніверсітэтам і
іншымі, дзе на шэрагу факультэ-
таў ёсць эканамічныя аддзя-
ленні?

— Трэба сказаць, што ніякага
антыганізму ў нас няма. Больш
таго, улічваючы, што наша
прафесіяналізм мае свае ацэнкі,
яно не паўтарае літаральна той
спецыфікі, якую маюць вышэй-
шых навуковых устаноў.
Акрамя таго, у нас час узаглед-
на свае навуковыя планы. Дарчы,
мы імкнемся прайграваць усе
палажэнні і мейсцішчы Міністэрства
народнай адукацыі. Хаця мы маглі б і
спрабавалі свае заданні, але
лічым, што ўсе напрацоўкі
міністэрства рабіліся годамі, яны
маюць рацыю і іх нельга
ігнараваць. Дарчы, і нашы статуты
і напрацоўкі дакладна вызначаны
ліцэнзійнай Міністэрства народнай
адукацыі.

— А ці атрымліваецеце нека-
лічкі ў нашай установе ад на-
вучання ў дзяржаўных ВНУ?

Даведкі па тэлефоне: 32-
30-38, 33-72-66.

Лема на асфальце

□ Алена СТРЕХАВА

Алешка гандляваў ландышамі
ла метро. Натопіў, які ірваў па-
высокага худавалага хлапчука,
што з надзеяй у вачы працягваў
наступна першы дзеньнага
завочнага лета.

Так пачаліся Алешкавы
канікулы. Бабуля Ганна, якая
прывезла з прыгарадных Юх-
навіч на імпрэзаваны базарчык
ла ўніверсам даўрукі агароду:
сакваціну зялёную цыбулю, дух-
мяны кроп, ружовашчочку ра-
дыску, паклікала і хлопчыка. Па-
халі, маўляў, хоць на "Снікерс"
сабе зварылі і на маё пытанне,
ці ведае Алешка, што ландыш за-
несены ў Чырвоную кнігу, гарот-
на-пашпешна адказвае тая ж ба-
буля: "Хутка ўсё нас тут трэба
будзе засніць".

Шмат часу з дзятвы гэта лета
абяцала, у лепшым выпадку, адпа-
чынак у вясковай бабці (калі та-
ка ёсць) ці павозку з бацькамі ў
нейкі куток Беларусі. Кошт павоз-
кі "лінейскі" лагер кусяцца,
былая мама школьнікаў — "Ар-
тэк" — і сёння можа здзейсніцца
толькі за шалёны грошы (амаль

дзясця акладаў звычайнага
інжынера). Прыкмета нашага ча-
вочнага ў газеце "З рук у рукі":
"Купце цудоўную Барбі з сям'ёй
(муж і 2 дзяцей) з тым, каб мець
магчымасць набыць пудуці дзе-
цяці ў лагер".

Яны зрабіліся больш прагма-
тычнымі і рэалістычнымі, нашы
дзедзі — іх выхоўваем не мы, іх
выхоўвае час. Яны самі — без на-
шай дапамогі — адноўляюць да-
цяцкі дзясцяні і палітыцы
ўрада. Мая амаль васьмігадовая
дачка часта ўраджае, мае базэ-
апейніцкую і трапінае
меркаванне, і хіба не мы
вітаем перад імі, што не мо-
жам даць ім лепшага
дзясцяні — з цукеркамі і ра-
дыскай адкрыццё свету. (На-
прыклад, сям'ёўка майго дачкі,
Саша, толькі сёння ўпершыню
охла на павозцы). А колькі яны
жылі не былі і суседзі на-
лечылі куткі зрабіліся замеж-
жамі).

Чаму ж мы тады здзіўляемся
таму, што нашым дзясцям
уласцівы дзясцяні і вярварст-

ва? Яны б'юць лямпачкі ў пад'ез-
дах і пацуюць сцены, зрываюць
парэжкі і ламаюць дзверы. Наш
ношы, толькі напалову заселены
дом ужо выглядае менавіта так.
"Хочацца хоць раз убачыць, што
та", — сказала некая знаймая.
Відаць, гэта і ёсць адбітак нашага
жыцця, у якім руйнуючы
аўтарытэты, топчача мінулае,
адзіны палітык палівае брудам
другога.

Нецывілізаваная
палітыка краіны вядзе да не-
цывілізаваных дзясцяні — тут
залежнасць проста, і прамая.
Памітаю, нядоўна зайшла пра-
гата ў нас размова з Алегам Сп-
лонам, прадэмантам паруснай
баскетбольнага класа "Мікра"
Рэспублікі Беларусь, які некаль-
кі сам быў дзіцячым трэнерам.
"Ніхто цяпер не хоча
фіналізаваць дзіцячыя школы,
грошы пакрыху заціскаюць, вы-
даткі памяншаюць, — з горачка
каментарыяваў Олег. — Трэнеры
паўсюду разбіваюцца, едуць за мя-
жы. Яны бэнзіну, не створаны
умовы для дзясцяні — яны не мо-
гучы пераапрацаваць. Усё толькі
трымаецца на ініцыятыўе не-
калькі чалавек, якія спрабуюць
шукаць спонсараў. А гэта ж праб-
лема не прыватная, а нацыяналь-
ная! Здароўе нацыі павінна быць
першачарговым клопамтам дзяр-
жавы.

Вось, дарчы, раней многія
дзясці-спартсмены-летам ездзілі
у спартыўныя лагеры. Цяпер —
яны выкінуты за борт жыцця. Не
прыходзіць у спартыўны сек-
цыі, а мяюць на стаянках машы-
ны, б'юць вокны, смяюць цы-
гарэты, п'юць гарэлку. Гэта прабле-
ма нам, напэўна, адгукнецца
праз 50-100 гадоў. Палітыка дзяр-
жавы павінна быць больш мудрай,
даўгатаэрмінай і не
павінна быць падзелена ў дзіцячым
спорце на перспектывны і не-
перспектывны. Паўна, трэба ўсё
ж аднавіць тая сістэма, якая
існавала раней у фізкультуры. А

потым, калі людзі зробіцца на-
столькі багатымі, каб плаціць за
магчымасць займацца спортам,
браць з іх грошы".

Жыццё наша шматпакутнае, да-
тагэж, аблічана павучэннем
тэрыяльных адносін, часта не
дае магчымасці задумацца над
існым. Няма пакуль амаль што
буйных мейсцішчаў, якія б дапа-
маглі адкрываць ці то мастацкія
школы для адарваных дзясцяні,
ці спартыўны секцыі ці клубы, і
расціць нашы дзяткі, бы пуста-
цель. Сёння ён ламае дзверы ў
пад'ездзе, а заўтра будзе жудас-
на сусцяжыцца з ім у цёмным заву-
лку...

Фота Сяргея БРУШКО.

ЯК ЖЫВЕШ, ВЁСКА?

Дыскатэка — залог цвярозасці

Вёска з назвай Багданеўка
не Беларусі знойдзецца, на-
пэўна, добры прэстэж. І цяж-
касць іх, хутэй за ўсё, ад-
нолькавыя. Толькі ў некаторых
— больш невырашальных, чым
у іншых.

Проблем у сучаснай маладзё-
жы, як кажуць, "вось з цяжкасці"
Зрэшты, і дзясцяні, і што гадоў
таму словы гэтыя ўжо былі ба-
гатымі: ва ўсе часы кожнаму
пакаленню маладых да-
водзілася вырашаць свае прабле-
мы. Але, калі вясці гаворку
пра "новае пакаленне", больш
за іншых, якіх высветлілася, па-
куе маладзёжы Багданеўка,
што ў Лунінецкім раёне. А калі за-
дацца клубам запарсілі на нейка-
е свабоднае настаянікі мях-
скай школы, — павысіліся вок-
ны і школе...

Між іншым, раней у Багда-
неўцы кожнае свабоднае адзначалася
вясёлым вясчарамі, пра-
водзіліся розныя конкурсы, і
"маладзёжы" была нейкая
зацікаўленая, усе бегалі, рыхта-
валіся, стараліся... А цяпер на
нас ніхто не звяртае ўвагі, няма
добрага арганізатара, які змог
бы за сабой павесіць... Для чаго ж
дзяткута выбіраў, стар-
нога, а вась вынікаў іх работы
не відаю...

А што — цудоўная ідэя,
Шматлікіх дзяржаўных праб-
лем усе роўна адзіны дзяткута
не вырашыць. Вось каб адва-
жыцца і прыехаць у Багда-
неўку загідаваць клубам на-
даваць культурнае жыццё
мясцовай маладзёжы.

Усё так, дзіркі ў клубнай па-
лозе, старэйшых магнітафон
і п'яныя міліцыя, што здару на-
вядзе "на дыскатэку" паса-
жыраў, — не вельмі
спрыяць дорабаму нашай
вясковай маладзёжы. Але наўра-
дзі ты той настрай хутка зменіцца
да лепшага, калі хлопцы і
дзяткута-паранешняны, нібыта
птушанты, будучы чакань
ста-альтэрты, што возмечы-
ца вырашыць праблему іхнага
вясковага часу. Выключна дзеля
таго, каб убачыць "вынікі свабод-
нага" Жыць, пэўна, ужо пры-
дзецца вельмі доўга чакаць.

Ірына ЗАВАДСКАЯ,
Фота Сяргея ГРЫЦА.

НЕВЯДОМЫЯ

Таямніцы

□ Іван ГАРЫСТ

Ад мураваных сцен і скляпен-
няў ведаў праходзіла і та-
ямніцай. Паўночны і пів-
сведчы аб тым, што людзі не так
часта папускаюцца ў падземелле
касцёла. Відаць, прымыклі ўжо
да таго, што, праішоўшы па цём-
наму і засмечанаму склепу
(знешне падобнаму на стара-
даўні віны падвал) метраў пачы-
наўшы, чалавек упершыню ў
зямліны абвал. Вось і мы з
празднікам П.М.Вексам — бы-
лым настаўнікам мясцовай шко-
лы, які, на жаль, нядоўна памёр,
— чатырнаццаці год назад у пер-
шы мой похад па Юравіцкаму
касцёлу, апынуліся ля гэтай зава-
валі.

Усё, — гаварыў Пётр
Максімавіч, — далей прагні
ма. А шкда. Адсюль ідзе пад-
земны шлях, які пракладзены
пад Прыпыццю і заканчваецца ў
Мазырскай кляштары і бер-
нардынаў. Некалькі кіламетраў
падземнага ходу ды яшчэ і пад
ракой — уяўляеш?

Уявіць, вядома, было можна.
Але ў першы момант тады паду-
малася, што гэта — моставая
легенда ці яшчэ адна вяска
знаходка юравіцкіх гор?

А Века тым часам працягваў:
— Расказваюць старажытны,
што пачаў Вайсковы Ачынны
ваіны мясцовыя хлапчкі
спрабавалі знайсці лаз у падзем-
ны ход, ён тады быў значна
даўжэйшым, але аднойчы ка-
госціць за дзясцяні ледзь не за-
валяла, дык дарослы падарваў
праход пад зямлёй, каб ніхто туды
не паўзў. З таго часу ніхто
больш і не спрабаваў знайсці
падземны праход пад Прыпыц-
цю. Ды і ці быў ён? Хоць ведае?
Адказ на такое пытанне маглі
даць толькі архіўныя дакументы
і раскопкі. Першым, хто сур'ёзна
займаўся пошукам дакументаў аб
гісторыі старажытнай Юравіцкага
і калегіума, быў дырэктар
мясцовай школы, у далей-
шым вядомым беларускім археолаг
Уладзімір Фёдаравіч Ісакенка.
Яго праца і пошукі ў шматлікіх
архівах і бібліятэках працяг-
валіся многія гады і мелі пэўны
попых.

Так стала вядома, што дзяку-
чы дару стрычанай сястры
кіеўскага харунжага езуіта Іель-
цы Барбары Лошынскай з роду
Юдзіцкіх і яго роднай пля-
мёнай Мар'яны Байбужанскай
Катарскай, якія ў 1674 годзе па-
даўні аўрыцкім езуітам кожнае
сваё частку належалі ім тады
Юравіч, дала магчымасць новым
гаспадарам мясцячка выдзяліць
сродкі ў 1680 годзе для
ўтварэння ў Юравічах мейсці
езуіцкага ордэна і ўтрымання тут
прытуку — свяцяннаслужыцель-
ляў пра вобразе маці Божай.

Перадача мясцячка езуітам ад-
былася, мясціца, дзякуючы
ўдзячнасці, якое аказаў на мяс-
цовую шматліку малады езуіт
кскндэ Марцін Тураўскі. Ён быў
місіянерам ордэна на Палессі
больш 12 гадоў і ў 1673 годзе
пасляўся ў Юравіч. Марцін Ту-
раўскі меў пры сабе славу цудоў-
нага езуіта ікону Маці Божай
Міласэрнай, атрыманую ад
Станіслава Канецпольскага, які ў
юнаства ўдзяліў і ў паходзе
на Маскву і ў 1686 годзе стаў
гетманам. Ён разбіў Густава
Адольфа, падаўшы паўстанца ка-
закаў на Украіне і заключыў у
1632 годзе Куркоўскі дагавор.
Паводле народнага падання, та-
ды ў яго і з'явілася гэтая ікона,
адобраная, які сцявджалі паз-
ней, у праваслаўных.

Для захававання не скэндэ Ту-
раўскі ў 1673 годзе пабудавану
Юравіч драўляную капіцу,
якая ў вяршыні была ўрачыста
асвячана ў прысутнасці навакольна-
га насельніцтва і айцоў-бер-
нардынаў з Мазыры.

...І заспяваюць тады просты
люд Палесся са сваімі малымі
да капіцы Маці Божай
Юравіцкай.

А ў жудзім часе на ахвяраванні
мясцовай шматліку і простага лю-
ду езуіты пабудавалі ў мясцячку
драўляны касцёл, а пры ім — дом
місіі, у якім пастаянна пражывалі
каля чатырох езуітаў. Езуіцкая
місія ў Юравічах з цягам часу на-

бывае аялікую магчымасць: як ду-
хоўную, так і матэрыяльную. Аб
гэтым сведчыць наступны факт.
Паводле звестак "Прыгонных
кніг Літоўскага трыбунала"
юравіцкім езуітам у 20-я гады
XVIII стагоддзя належала частка
Мазыры і мноства іншых населе-
ных пунктаў Палесся.

Грэховыя падарункі мясцо-
ваму езуіцкаму сабёраўніцтву
умацаванню каталіцтва на
паўдні Беларусі. Ахвяраванні
Багданава Аскеркі, паню Горва-
таў, іншых шляхетных зем-
леўладальнікаў далі магчымасць
езуітам пачаць будаўніцтва ў
Юравічах вяскага мураванага
касцёла. Паводле адных звест-
так, вяскавы храм пачалі
зводзіць у 1701 г. і завершылі
да 1715 г., па другіх — касцёл
заклалі ў 1717 г. і будавалі амаль
40 гадоў.

Дакладна вядома, што 5 ве-
расня 1758 года вобраз Божай
Маці з драўлянага касцёла быў
перанесены ў мураваны. Пер-
шую службу ў новым храме пра-
ваў архімандрыт Базіліян Сід-
лаўскі пры вайсковым скапленні на-
вакольнага люду і знатных маг-

нат. А касцёл быў сапраўды цудоў-
ным. Узведзены на вяршыні
гара, ён гарманічна ўпісаўся ў
мясцовасць, вяска і ўрачыста
ўзвышаўся над убогімі навакольна-
мі паселішчамі.

Паводле народнага падання
дойдзі Адам Мары, які будавалі
касцёл, увай у рэштак вяска
разбіўся. Цела яго пахавалі ля
сцяны храма.

Вяскавы касцёл і дзізвоннасць
архітэктуры касцёла прыцягвала
да сябе не толькі каталікаў.
Храм стаў месцам паломніцтва
ўсёго навакольнага на-
сельніцтва. Праваслаўныя ішлі ў
касцёл паклікацца сваёй
святніцы, каталікі — павіншаваць
навакольнага езуітаў і
насельніцтва і пранікла ў касцёл.
Ксёндэ Едэж Чарскі быў

Паволода падлікаў яе спецыялістаў, цяпер у свеце налічваецца 100 тысяч вязняў сумлення, 112 краін абнавіваюцца ў прымяненні катаванняў і дрэнным абыходжанні са зняволенымі.

У 1993 годзе прыблізна 2 тысячы чалавек былі прыгавораны да пакарання смерцю ў 32 краінах. 70 працэнтаў усіх сямёротных прыгавораў прыпадае на долю Кітая. 38 чалавек пакараны ў ЗША. Гэта на 4 чалавек менш, чым у 1992 годзе.

